

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: 1) За учители и ученици — година 100 лева, платими на два пжти (абонаментъ — само годишенъ); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на единъ пжтъ); за 3 месеца 40 лева (сжшо); II. За чужбина (абонаментъ е само годишенъ и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомъстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявлението, само предплатено, се печататъ на последнитъ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всъка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ; последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Личба за непокорнитъ. — Хр. П-въ.
2. На в. „Съзнание“. — В. К.
3. Християнската любов е общественъ идеалъ. — Н.
4. „Настъпваме ли или отстъпваме?“ — Б. п. Стоименовъ.
5. Старокалендарцитъ въ Гърция.
6. Бележки и отзиви.
7. Изъ печата.
8. Седмиченъ прегледъ на събитията.
9. Книги.
10. Въпроси и отговори.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Обявления.

Личба за непокорнитъ.

Пишатъ ни отъ градъ Петричъ, че неотдавна тамъ, въ църквата „Св. Богородица“, било констатирано едно необикновено явление. Отъ незапомнени времена съществувала традиция — всъка година на Велики петъкъ да се слага върху разпятието Христово вѣнецъ, който символизира трънения вѣнецъ на Спасителя и Неговитъ кръстни мжки. И тая година изплетенъ билъ вѣнецъ отъ ранни пролетни цвѣтя и зеленини и на Велики петъкъ билъ поставенъ върху старото 60-годишно разпятие Христово, което стои надъ светия престолъ въ тъмния алтарь.

Но станало необикновено нѣщо. Сложениятъ върху разпятието Христово вѣнецъ следъ нѣколко месеца, когато билъ вече напълно изсъхналъ, взелъ да се раззеленява, безъ да има нито едно отъ условията за животъ — почва, влага и слънце. Три много сочни стръкчета (до 8 м. м. дебелина) взели бърже да се развиватъ и да проявяватъ напълно самостоятеленъ животъ. Когато било забелязано туй необикновено явление, църковното настоятелство откъснало едно отъ стръкчетата и го дало на петричкия държавенъ агрономъ да го изследва. Следъ тридневенъ обстойно проучване агрономътъ

призналъ, че раззеленяването на вѣнеца естествено научно е необяснимо. Второто стръкче взелъ единъ любознателенъ гражданинъ, който поискалъ самъ лично да го откъсне и попипа, за да се увѣри въ раззеленяването му. А третото стръкче и до днесъ стояло на вѣнеца и продължавало да живѣе и се развива. Но най-чудното било това, че, преди нѣколко дни, туй зелено стръкче, при самата частъ, дето се прикрепва за вѣнеца, пуснало още три нови зелени и необикновено красиви стръкчета. А това ставало следъ изтичане вече на 9 месеца отъ слагане на вѣнеца, когато въ цѣлия тоя вѣнецъ (освенъ въ зеленото стръкче) нѣмало нито атомъ хлорофила, нито пъкъ следа отъ животъ, защото отдавна билъ напълно изсъхналъ и при най-слабо допирание се ронѣлъ на пращинки. Всички, които отивали да видятъ това необикновено явление, благоговѣйно се прекръствали, като произнасяли думитъ на псалмопѣвеца: „дивни сж Твоитъ дѣла, Господи!“

Четемъ за туй необикновено нѣщо — раззеленяването на изсъхналъ вѣнецъ, станало въ гр. Петричъ — и не можемъ да не си припомнимъ за друго едно, още по-необикновено, раззеленяване, станало въ ветхий заветъ, и въ туй последното да потърсимъ смисъла и значението на днешното необикновено явление.

Въ времето на Моисея, както се разказва въ книга Числа, нѣкой си Корей, простъ левитъ, заедно съ нѣкои отъ своя родъ и отъ други колѣна, дигналъ бунтъ противъ Моисея и Аарона, като въ своята непокорностъ къмъ Бога изявилъ претенции за първосвещенството и свещенството, заемани отъ Аарона и неговия родъ. Богъ заповѣдалъ на Моисея да вземе 12 жезла (отъ миндално дърво) отъ 12-тѣхъ началници на Израилевитъ колѣна, като на тѣхъ напише имената на началницитъ, и да ги постави въ скинията, предъ ковчега на откровението. Чийто жезълъ покара, него Богъ избира за първосвещеникъ. Моисей така и направилъ. На другия денъ се оказало, че Левиевиятъ жезълъ, на който е било написано името на Аарона, покларалъ, напжпилъ, цѣфналъ и родилъ миндали (бадеми), а другитъ единадесетъ жезла си останали сухи, каквито по-рано били всички. Моисей изнесълъ жезлитъ предъ народа и ги показалъ на всички:

сухитъ върналъ на началницитъ на колѣната, а покаралия Аароновъ жезълъ, по Божия повеля, поставилъ да се пази предъ ковчега на откровението — *като личба за непокорнитъ, та да престане ропотътъ имъ противъ Бога* (Числ. 16, 1-3; 17, 1-10).

Споредъ тълкованието на св. отци, покаралиятъ Аароновъ жезълъ изобразявалъ израстналия девствено отъ Богородица Исуса Христа, чрезъ Когото е посадено на земята и цѣфнало живоносното кръстно дърво (Ирмосъ 3 и 9 на Въздвижение). Както предобразътъ (сухиятъ жезълъ) въ ветхия заветъ, когато трѣбвало да се вразумятъ бунтуващитъ се невѣрващи, покаралъ и цѣфналъ, така и образътъ (кръстното дърво) въ новия заветъ, когато трѣбва да се даде личба на противницитъ Божии, прави чудеса — раззеленява се, покарва и напѣва. Кръстътъ Христовъ, по думитъ на св. ап. Павла, е безумство за ония, които загинватъ, но за вѣрващитъ, които се спасяватъ, е сила Божия (1 Кор. 1, 18). Той, както гласятъ църковнитъ пѣсни, е крепило на вселената, красота на църквата, врач на неджжнитъ, възкресение на мъртвитъ. Историята на християнската църква е пълна съ чудеса, вършени чрезъ кръста.

А кога другъ пжтъ въ свѣта е имало такъвъ страшенъ бунтъ, такъвъ силенъ ропотъ противъ Бога, както въ наши дни? И ако сега имаме сжщото невѣрие въ Бога, сжщото противене и непокорство на Неговата воля, каквито имало нѣкогашъ, когато сухиятъ жезълъ — отражение и сѣнка на кръста Христовъ — покаралъ, то не сме ли и днесъ предъ едно подобно чудо, не е ли раззеленяването на сухия вѣнецъ върху разпятието личба за изобличаване и вразумяване на всички непокорни? А колко много сж Кореевци днесъ! Колко голѣмъ е и броятъ на разни сектанти, скептици, маловѣрци, невѣрници и безбожници, които силно роптаятъ противъ Бога, като хулятъ Неговата църква и свещенство! Разпятието Христово съ покаралия върху него вѣнецъ трѣбва да стресне и вразуми всички. И раззеленилитъ се сухи цвѣтя трѣбва да се пазятъ надъ светия престолъ въ църквата „св. Богородица“ въ гр. Петричъ — *като личба за непокорнитъ, та да престане ропотътъ имъ противъ Бога*.

Хр. П. вѣ.

На в. „Съзнание“.

Откато Св. Синодъ направи постѣпки предъ г. министра на Народната просвѣта да се предвиди въ новия законъ преподаването на Законъ Божий въ отдѣленията и класоветъ на всички основни и срѣдни училища, широкитъ около в. „Съзнание“ сж изгубили всѣко самообладание и сипятъ купища хули и ругатни по адресъ на Българската православна църква и нейнитъ представители. Почувствуваха себе си въ положение на настѣпена змия, тѣ съскагъ оглушително, като съ шума на бомбастичната фраза искатъ да заглушатъ гласа на истината и доброто, които Църквата иска да види възтържествували навсѣкжде, а най-вече въ училищата. Въ редица статии, антрефилета и долни закачки тѣ употребяватъ всички усилия на своята „просвѣтена“ мисълъ, за да настроятъ учителството срещу родната църква, която първа даде истинска и здрава

просвѣта на българския народъ и която никога не ще престане да работи за изгонване отъ нашитъ училища сатанинския духъ на нѣмския еврейнъ Карлъ Марксъ и за насаждане спасителния духъ на Богочовѣка Христа.

Първата статия, съ която „Съзнание“ започва своята противоцърковна кампания, носи заглавие „Где е безбожието“ и е помѣстена на уводно мѣсто въ брой 19 отъ 22. XII. 1931 г. Писана е нѣгде въ Свиленградско отъ авторъ, който не посмѣлъ да се подпише съ името си, а счелъ за по-добре да се укрие задъ псевдонима „Правдолюбецъ“. И добре е сторилъ, защото, ако би излѣзълъ съ подписа си, щѣше много да се изложи предъ очитъ на читателитъ, които се отнасятъ критично къмъ всичко, що четатъ и предъ очитъ на които щѣше да блѣсне неговата духовна ницета и неокачествима злоба. Само едно достоинство има тази статия — че е написана грамотно: изреченията сж правилно построени, правописътъ е спазенъ и препинателнитъ знаци сж на мѣстото си. А всичко останало въ нея е отровни излияния на единъ неспокоенъ духъ, изпълненъ съ крайна неприязненостъ. Въ статията нѣма нито дума по сжществото на работата; тукъ ние не виждаме никаква следа отъ вдълбочаване въ въпроса, никаква логика, никакви факти въ подкрепа на многобройнитъ хули. Още въ самото начало самъ авторътъ заявява: „ние нѣма да се впуснемъ на философско или историческо разглеждане на религията, а ще се спремъ на печални фактъ... че църквитъ по села и градове сж праздни“. Знае авторътъ кое е най-леко. Що му трѣбва да задълбава въ философия и история, защото това, отъ една страна, изисква много трудъ, а отъ друга — както философията, тѣй и историята, ще го изобличатъ въ пълно невежество по въпроса за религията и за спасителната роль на Църквата въ живота. За единъ предубеденъ врагъ на религията и хулителъ на Църквата не е важно да се порови въ книгитъ и издири истината, а само търси обекти да излѣе своята злоба и ненавистъ, та да му стане по-леко на душата. И ето, господство му намѣрилъ такива обекти: „продължителни служби, кръстене, колѣничене, цѣлуване икони“ и пр. Всичко това било само форми и се вършело съ досада и машинално отъ молещитъ се. Ето защо църквитъ по села и градове били праздни и „цѣлата интелигенция, „буржоазна“ и „пролетарска“, не вѣрвала и била „чужда на службата“.

Ще кажемъ на непросвѣтения въ вѣрата авторъ, че самата дума „богослужение“, присжца на всѣка религия, съдържа въ себе си понятието за извършване служби въ честь на Бога, така че църква безъ служби е немислима; а що се отнася до колѣниченето, кръстенето и др., то това сж външни знаци на вжтрешни преживѣвания, знаци, сжществувачи поради тѣсната връзка между душата и тѣлото и безъ каквито въ никоя религия не може да се мине. Ако Христосъ и неговитъ апостоли сж колѣничили и изобщо давали външенъ изразъ на своето вжтрешно молитвено настроение, то съ кое право може да се забрани на тѣхнитъ последователи да си служатъ въ своя религиозенъ животъ съ външни знаци или обреди?

Авторътъ на статията, изглежда, не знае значението на обредитъ, затуй, когато говори за църква, той мисли, че обредитъ сж сжществено въ нея и въ религиозния животъ на християнитъ. Той е до

такава степенъ материализиранъ, че не може нито да съзре, нито да разбере сладостнитѣ религиозно-мистични трепети и движения на душата, които преживѣва вѣрвацята, когато се извършватъ тѣзи или онѣзи обреди.

А що се отнася до твърденето на автора, че църквитѣ по села и градове били праздни, то нека ни позволи да му обърнемъ вниманието, че вълшебниятъ телескопъ, съ който той се мъчи да надзърне отъ далечното свилеградско селце, кждето сждбата му е отредила да живѣе, въ църквитѣ на всички села и градове на България, е повреденъ и го държи въ заблуда. Ако авторътъ би ималъ възможностъ самъ да обходи поне нѣколко градове и села въ разни духовни околии, ще се убеди, че навсѣкжде има единъ силенъ духовенъ подемъ и че църквитѣ не само сж добре посещавани отъ богомолци, но на мѣста, кждето населението е по-гъсто, и препълнени.

Лъжа е сждо, че интелигенцията бѣгала отъ Църквата. Добре възпитаната интелигенция — буржоазна и пролетарска — е вѣрваца и преданна на майката-църква. Бѣга отъ църквата оная интелигенция, която познанията си за религия, вѣра и църква черпи отъ в. „Съзнание“, редакторитѣ на който сж широки социалисти и добре известни противоцърковници.

Въ разглежданата статия има и нелогичностъ. Отъ една страна авторътъ казва: „да не бждемъ криво разбрани. Не сме нито атеисти, нито нѣкакви сектанти, а хора, които търсятъ „пжтя“ и „истината“, както е казалъ Христосъ“, а отъ друга — когато говори за Бога, нарича Го „загатка“ и Го огражда въ кавички, за да постави подъ съмнение истината за Неговото сждествуване.

Авторътъ на статията, както и редакторитѣ на „Съзнание“, които сж и дали мѣсто, ако наистина не сж атеисти, както това се заявява въ вестника, трѣбва да деклариратъ ясно и недвусмислено, че вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ въ Христа, Който е Пжтьтъ, Истината и Животътъ и тогава всѣки добъръ християнинъ ще имъ подаде ржка за съвмѣстно лѣкуване религиозно-църковнитѣ неджзи у насъ, ако има такива. Но, не. Думитѣ на автора, че „тѣ“ не били атеисти, сж споменати за демагогия, за да се отслаби въ читателитѣ отвратителното впечатление отъ дръзкитѣ противорелигиозни и противоцърковни негови сждения.

По-нататъкъ авторътъ заявява, че училището напреднало много, защото то било „въ такива добри ржце — че никога не е имало по-добри“, а Църквата останала тамъ, кждето е била преди хиляди години. Следъ това високомѣрно заключава: „когато азъ бързамъ, а ти си хромавъ и слабъ, естествено е, че ще те оставя, за да вървя напредъ“.

Вѣрно е, че Църквата не бърза, както обича да бърза авторътъ, та е обърналъ съ главата надолу и логика, и здрава мисълъ, и факти, и обективностъ. Църквата е *стѣлбъ и крепило на истината*, тя е носителка и изразителка на единствената истинска религия — християнската. Животътъ може да напредва, да се развива, но истинската вѣра, провъзвестница на която е Църквата, си остава винаги една и неизмѣнна, тъй че да се иска развитие въ областта на вѣрата е абсурдъ. Църквата може да се развива и напредва само въ методитѣ на разкриване вѣчнитѣ истини на християн-

ската вѣра и благочестие за постигане по-голѣмо духовно съвършенство въ живота. Това тя и върши чрезъ многобройнитѣ проповѣди, сказки и беседи, държани всѣки недѣленъ и празниченъ день въ църква и вѣнъ отъ църква.

Що се отнася до епитетитѣ „безподобна рутина“, „закостенялостъ“ и „лицемѣрие“, приписвани отъ автора на Православната църква, то тѣ могатъ да послужатъ само като отлична атестация на неговата озлобена душа, но въ никакъвъ случай не могатъ да бждатъ принадлежностъ на Църквата, която най-много е подпомогнала духовния напредъкъ и истинската култура на християнскитѣ народи.

Разглежданата статия носи заглавие „Где е безбожието“, но никжде въ нея нѣма нито прѣкъ, нито косвенъ отговоръ. Авторътъ не е посмѣлъ да даде такъвъ, защото щѣше да засѣгне своята собствена личностъ и личността на ония, които сж дали мѣсто на неговата безсмислена и арогантна статия.

Безбожието е тамъ, дето съ перо и дѣла се охулва името Божие и жлъчно се петнятъ богоустановенитѣ институти, които по Божия повеля работятъ за религиозното просвѣщение и нравственото издигане и спасение на всички хора, а най-паче на ония, които, поради обхваналия ги духъ на отрицание и рушение, сж всегдашни пленници на сатаната.

Българската православна църква, вѣрна на своето високо назначение, и при наличността на всѣкидневнитѣ нападки по нейнъ адресъ, не престава да се моли за вразумлението на нейнитѣ хулители, та да нѣма нейни чада, които да не засѣгне спасението. Това тя прави и за хулителитѣ отъ в. „Съзнание“.

В. К.

Християнската любовъ е общественъ идеалъ.

Единствено Христовото учение може да даде въ живота на единъ народъ — сила, характери и високи здрави идеали, ако, разбира се, това учение се прилага. Колкото повече политическитѣ водачи на единъ народъ сж добри християни и дълбоко проникнати отъ Христовия духъ, толкова по-бързо тоя народъ ще възмогва и достига величие. Както физическитѣ закони иматъ своята неизмѣнна и неотразима сила, така е и съ законитѣ на духовния свѣтъ. А последниятъ е подчиненъ строго на великия законъ на любовта. Ако любовта е оскудѣла, неминуемо ще дойде разложението въ народа, неминуемо следва злото въ всичкитѣ си форми.

Религията не е празна утеха, не е резултатъ на тъмно, неосъзнато чувство, нито е плодъ на метафизическа спекулация; тя е много по-реална сила и отъ физическитѣ. Тя движи живота на народи и отдѣлни човѣци, тя е центъра на тоя животъ. Религиозното чувство, — никой не ще отрече — роди готическия храмъ, романския стилъ, Рафаело, Микель Анджело, музиката и поезията. Подъ неговото влияние стана възраждането и реформацията. То движи и днесъ, въ най-материалистичната епоха, народи напредъ.

За насъ религията е отбелѣзала въ историята ни много хубави страници, които сж нашиятъ златенъ вѣкъ, нашето възраждане. И нека имаме предвидъ, че подъ

влияние на силното религиозно чувство ние можем да станемъ предвестници на ново нѣщо въ историята, като се явимъ изразители на идеята за държава-народъ, икономически създадена на кооперативното начало и политически на приципа на любовта — подчинението на класи и съсловия на тоя принципъ.

За днешното време, когато човѣчеството и народитѣ боледуватъ отъ тежестта на материализма, Христосъ иде, като зора, отново да напомни на болното човѣчество забравения законъ на любовта, най-висшата хармония, съставляваща мира. И върху тоя великъ законъ трѣбва да градимъ нашата ежедневностъ, народния и държавенъ животъ и общия животъ на човѣчеството. Тогава само ще стихнатъ тия кризи, международни съперничества, класови ост оти и съсловни и групови домогвания. Надъ индивидуалния и колективенъ егоизъмъ трѣбва да се установи Христовата любовъ, за да се роди мирътъ и хармонията.

Нашиятъ личенъ животъ на земята е тъй краткъ, ние сме съ приведени къмъ земята очи, потъмнѣли отъ желанія, вглѣбнати отъ страсти, засѣнчени отъ скръбъ. Дошло е време да се освободимъ отъ кошмара по земното, да издигнемъ очи къмъ безбрѣжнитѣ небесни простори, за да прозремъ силата на великия законъ на любовта, тъй ясно отразенъ въ небесния океанъ. Нашето земно съществуване е ограничено, но, докато трае, то трѣбва да бжде училище за усъвършенствуване, трѣбва да бжде мѣсто на упражнение въ любовта, за да заслужимъ безкрайния, пѣчния животъ. Защо трѣбва земята да я превръщаме въ долина на плача? Малки ли сж нейнитѣ грижи за насъ?

Държавниците и народнитѣ водачи сж, които ще трѣбва, въ границитѣ на нашитѣ земни възможности, да движатъ своитѣ народи къмъ осъществяване на безкрайнитѣ възможности на любовта, за да се яви она пълненъ животъ, за който ний само мечтаемъ. Историята на християнската църква има своитѣ герои, които сж осъществили по най-блѣскавъ начинъ закона на любовта. Въ границитѣ на земното сж осъществили безкрайни възможности. И историята е пълна съ народни водачи истински християни, които сж оставили дълбоки следи въ живота на своя народъ. И днесъ християнинътъ Макдоналдъ не принуди ли Франция къмъ разбирателство съ Германия, за да се стигне до разоржжазане чрезъ равенство? И въ най-материалистичната епоха Христосъ има Своитѣ люде на земята, които сж солта.

Какво щастие би било за нашия народъ, ако неговитѣ държавници бждѣха истински, не по име, християни, въ чиито сърдца да гори духътъ Христовъ! Каква любовъ би се разлѣла по тая благословена отъ Бога земя, и каква благодатъ би близнала! Колко малко биха били страданията, страститѣ и увлѣченията? Само да имаме водачи християни, въ които Христовиятъ духъ да гори, щѣхме на истина да съзидаме своята държава като държава-народъ, въ която класи, съсловия, групи ще се топятъ заради цѣлото, споено отъ хармонията на любовта. Шѣхме да имаме съчетание на интереси, унищожение на егоизъмъ, сигуренъ пѣтъ къмъ възходъ.

Любовта всичко побеждава. Ако законодателството влагаше въ своята работа закона за любовта, нашитѣ закони щѣха да бждатъ по-пълни, по-справедливи, по-плодоносни. Ала не е тъй. Материята и нейната продукция — егоизма, на която тъй отчаяно служимъ, сж господстващитѣ принципи.

Народътъ-държава, споена съ любовта, е нашето бждеще; чрезъ нея ще осъществимъ въ ограниченостъ безкрайнитѣ божествени закони. Животътъ не е проста вегетация. Ние едновременно съ задоволяване физическитѣ си нужди се нуждаемъ отъ истината. Истината не е само абстракция, тя е и осъществяване, реализиране. Такава

истина е Богъ, Когото можемъ да постигнемъ и осъществимъ чрезъ любовта.

Най-големиятъ врагъ на комунистическия атеизъмъ не сж политическитѣ идеи, а е християнската религия. Политическитѣ партии и идеи работятъ за комунизма, защото въ основата на тѣхното учение лежи сжщата философия, или почти сжщата на материализма. Комунизъмътъ се бои, като дяволътъ отъ таманъ, отъ християнската любовъ. Тя го плаши. Тамъ вижда смъртта си. И колкото по-скоро се разбере това, толкова по-скоро плашилото-комунизъмъ ще стане детска играчка. Чрезъ Христовата любовъ победата на духа ще се утвърди надъ материята, за да дойде царството Божие и на земята.

Ако българскиятъ държавникъ бѣ изпълненъ отъ Христовата любовъ, той щѣше да вижда въ народа си условие и срѣдство за осъществяването на истини много далечни, защото въ своята законодателна и управническа работа щѣше да подготвя условия за постиженията на любовта, а не на временното, несъвършеното. България, водена отъ истински християни, дълбоко проникнати и озарени отъ Христовия духъ, щѣше да стане царство на миръ и на радостъ, а не страна на борби и страдания.

Нека се проникнемъ отъ духа на Христа, който единствено ще изведе нашия народъ отъ тоя хаосъ и страдания, за да осъществимъ она миръ и хармония, при които ще имаме истинско творчество и ще почне най-новата ни история. Българската църква, която е народна, иска да види народа си огрѣнъ отъ слънцето на любовта, тя иска да види неговитѣ политически водачи, че осъществяватъ нейния идеалъ — царството Божие на българската земя.

Н.

„Настѣпваме ли или отстѣпваме?“

Пропадането на петилѣтката е вече фактъ, който не криятъ даже самитѣ комунисти въ СССР. Само нашитѣ продължаватъ да ѝ пѣятъ химни. Речта на Сталина предъ пленума на Централния комитетъ на партията за резултатитѣ отъ петилѣтката не бѣ нищо друго, освенъ едно самохвалство за „постиженията“ на социализма и сжщевременно едно обвинение или, по-скоро, самообвинение за пропадането на петилѣтката. Казваме самообвинение, защото тоя пѣтъ обвиненията сж насочени главно срещу комунисти. Съ такова впечатление остава четецътъ на тая речъ. Самохвалства и самообвинения! Официаленъ комунистически оптимизъмъ и явно признание въ банкрутство! Това е, разбира се, само уводъ къмъ нѣкакво ново отстѣпление, което Сталинъ мисли да прави. Но това е сжщевременно и едно съзнателно объркване на работническитѣ маси върху истинското положение на нѣщата въ СССР. Работниците сж объркани и не знаятъ, що, собствено, тѣ правятъ? Дали строятъ социализма или не го строятъ, дали настѣпватъ или отстѣпватъ? Разбира се, тѣ прекрасно знаятъ и виждатъ и чувствуватъ, че социализъмътъ се проваля и че тѣ отстѣпватъ. Какво по-големо доказателство за това отъ глуда и мизерията, въ които тѣ живѣятъ. Но болшевишката властъ ги залъгва: Не! Вие въ сжщностъ строите великата сграда на социализма. Вие не само не отстѣпвате, но, напротивъ, настѣпвате и то победоносно! Макарь че хилдитѣ машини, които произвеждате, бездействуватъ и рѣждясватъ. Това нищо не значи. Макарь

че вие гладувате. И това е нищо въ сравнение съ бждещитъ свѣтли перспективи на социализъма. За това, другари, бждете весели, смейте се! Не бива буржоазията да гледа мрачни лица въ свѣтлото царство на социализъма!

Но, все пакъ, гладътъ и мизерията сж много по-реални величини отъ всички красиви комунистически лъжи. Затова въ голѣмия болшевишки хумористиченъ вестникъ „Крокодилъ“, редактиранъ отъ централния комитетъ на комунистическата партия (въ болшевишка Русия и смѣхътъ се контролира отъ ком. партия), е проникналъ единъ интересенъ анекдотъ, който е една ярка характеристика на трагикомичното положение на обърканостъ, въ което се намира работничеството и въобще населението на СССР.

Води се разговоръ между комсомолецъ Степанъ Федоровъ и другаря Косаревъ, председателъ на Комсомола: „Я ми кажи, другарю Косаревъ, виждашъ ли често другаря Сталинъ?“ — пита Федоровъ.—„Разбира се, че го виждамъ“, отговаря Косаревъ, „даже говоря съ него“.—Навѣрно въ единъ и сжщъ кабинетъ работите?—Не, но кабинетитъ ни сж близко единъ до другъ, на една улица сж. — А какъ може да се отиде при него? — Много просто. Но зашто ти е?—Бихъ желалъ лично да го попитамъ: отстъпваме ли ние или настъпваме? — Защо? Нима това не ти е ясно? — Да. Пъкъ и само на мене ли? Азъ съмъ задавалъ този въпросъ на редица другари. Едни казватъ: отстъпваме, други — настъпваме. Ето зашто не ми е ясно: отстъпваме ли ние, или настъпваме?“

Този жестокъ присмѣхъ върху официалния оптимистиченъ курсъ на съветското правителство, при явната страшна мизерия, се носи надъ цѣла Русия. Той е една жестока действителностъ, намѣрила изразъ и въ комунистическата хумористична преса, въпрѣки строгата цензура.

До днесъ рускиятъ „социализъмъ“ се хранѣше отъ единоличното селско стопанство. Но той постепенно унищожи мужика и го превърна въ държавно-крепостенъ работникъ, въ угода на марксистскитъ фантазии. Това подкопа окончателно основитъ на петилѣтката. Сталинъ е последния марксистъ срѣдъ ученицитъ на Ленина. Но и той е марксистъ, т. е. и той е полуслѣпъ. Не вижда, че марксистъмътъ отдавна вече е въ агония. Петилѣтката пропада именно поради фантастичността на плановетъ и терора върху селянитъ, а Сталинъ и не мисли да се прощава съ противоречитъ на руската действителностъ марксистски теории и съ терора. Напротивъ, той кове нови обвинения за неуспѣха и ги насочва сега вече не срещу контрареволуционнитъ елементи, а срещу най-правовѣрни комунисти, ръководители на колхози и совхози. Въ тѣхното лице Сталинъ вижда предатели, „вътрешни врагове“, които съзнателно прѣчатъ да бжде осъщественъ неговиятъ „гениаленъ“ планъ. Има, споредъ Сталинъ, даже и професори, които му прѣчели да осъществи „генералната линия“ на партията. Тѣ отивали до тамъ, че изкуствено заразявали добитъка въ колхозитъ и совхозитъ съ чума, сибирска язва, помагали да се разпространява менингитъ срѣдъ конетъ и т. н.

Но по всичко изглежда, че не конетъ сж болни отъ менингитъ, а „вождътъ на партията“ Сталинъ страда отъ тая болестъ, щомъ не разбира простата истина, че съ тероръ и фантастични плановете нищо смислено и трайно не се постига на тая грѣшна

земя. Трѣбва на този самозабравилъ се червенъ императоръ, който иска да продължи въ безуменъ темпъ още по-безумното „соцстроителство“ върху коститъ на единъ 160 милионенъ народъ, да се припомнятъ думитъ на покойния Либкнехтъ, който още въ 1887 год. на конгреса въ С. Галенъ каза: „Насилието не създава революции и то въобще не е революционнно. Напротивъ, враговетъ на революцията всѣкога сж се опирали на насилието... Хора, които вѣрватъ, че само единъ човѣкъ съ помощта на „кръвъ и желѣзо“ или „динамична бомба“ може произволно да промѣни формата на държавата и на обществото—вѣрватъ въ невъзможни работи. Силата не е насилие. Противъ силата на економическото развитие насилието е безсилно“. При особената структура на руското селско стопанство, на рускиятъ економически условия на живота, книжнитъ теористични теории на марксизъма сж безсилни.

Б. п. Стоименовъ.

Старокалендарцитъ въ Гърция.

Ако се сжди по онова, което пишатъ грѣцкитъ вестници, новото правителство на г. Венизелосъ било решило да разреши вече окончателно въпроса за старокалендарството въ Гърция. Този пжтъ, обаче, по всичко личи, че решението, което се е взело, е противъ интереситъ на старокалендарцитъ. Така, вестницитъ напоследъкъ съобщаватъ, че въ едно съвещание между г. г. Венизелосъ и А. Милопагъ, министъръ на просвѣщенiето и на изповѣданията, като се взели предъ видъ гледището на църквата, мнението на прокурора при Ареопага (Върховенъ касационенъ сждъ) и протокола на специалната комисия, която била назначена неотдавна отъ специалисти за проучване въпроса отъ всички страни, било решено следното:

1. Да се затворятъ всички сега съществуващи въ страната и функциониращи църкви на старокалендарцитъ и да се забрани най-строго създаването и функционирането на нови такива и то затова, защото, съгласно изрични постановления на устава на Еладската православна автокефална църква, последната, урегулирайки живота и добрия редъ на църквата въ страната противъ всѣко смущаване и нарушаване на решенията ѝ, може да прибѣгва до услугитъ и помощта на държавата, и тази последната винаги е длъжна да дава подкрепата и поддръжката си за взимане връхъ гледището на църквата срещу лицата, които я смущаватъ. За тази цель нѣмало нужда отъ никаква законодателна мѣрка, защото съществуващитъ закони въ Гърция предвиждали тази закрила и защита.

Всички дадени и цитирани по-горе мнения по въпроса за старокалендарството въ Гърция били базирани върху факта, че календарътъ нѣмалъ никаква връзка или отношение съ вѣрата и учението на Източно-православната църква за догми, щомъ като съставянето на календара се базира върху годишното въртене на земята около слънцето и около осьта ѝ.

2. Съгласно исканията на църквата, ще се забрани на католическитъ свещеници да служатъ служби на старокалендарцитъ. Сжщо така ще се взематъ мѣрки и противъ низвергнатитъ свещеници, които произволно носятъ свещеническо облѣкло и извършватъ служба по старокалендарски.

3. Сжщо така ще се взематъ строги мѣрки противъ онѣзи клирици, които обикалятъ насамъ-нататъкъ въ страната, безъ да взиматъ за това позволение по

установения редъ отъ съответнитѣ църковни власти.

4. Що се отнася до множеството светогорски калуѣри, които излизатъ отъ светогорскитѣ манастири и заливатъ провинциитѣ, пропагандирайки фанатично старокалендарската схизма, решено било да се забрани строго на тѣзи монаси да излизатъ отъ манастиритѣ си и да вършатъ тази пакостна своя агитация. За тази целъ Министерството на външнитѣ работи отправило до свещения съборъ въ Св. Гора една заповѣдъ, съ която се нареждало, че занаяредъ, за да може единъ калуѣгеръ да излѣзе отъ манастира си, ще трѣбва да има писмено разрешение отъ надлежния свой манастиръ или отъ свещения съборъ, както и разрешение и одобрение на архиеерея, въ чийто митрополийски районъ той отива.

5. Сжщо така ще се взематъ строги и сериозни мѣрки и противъ дружествата на старокалендарцитѣ въ бждеще. Предстон да се издаде заповѣдъ за разтуряне на сжществуващитѣ такива дружества, както и да се забрани образуването на нови подобни дружества.

Макаръ че има изрична и много ясна наредба на конституцията, споредъ която могатъ да се сдружаватъ само лица и корпорации, които спазватъ законитѣ на държавата и не смущаватъ реда въ нея, сждебнитѣ власти въ Гърция, пише атинскиятъ в. „Политиа“ (Държава), признаватъ и утвърждаватъ дружествата на старокалендарцитѣ, когато се знае, че старокалендарското движение разклаща, раздрусва добрия църковенъ редъ и дисциплина и е противно на наредбитѣ на устава на Еладската автокефална църква.

Сегашното гръцко правителство върва, че съ прилагане на тѣзи мѣрки спрямо старокалендарцитѣ въ Гърция това движение ще изчезне и ще престане да смущава религиозната съвестъ на православното изпълнение въ страната.

Бележки и отзиви.

За защита на вѣрата. Въ редица броеве на в. „Слово“ уважаваниятъ авторъ г. щабскапитанъ Копейкинъ излага въ форма на защита предъ единъ евентуаленъ червенъ сждъ въ България своитѣ разбирания за комунизма съ огледъ на истинската човѣщина и въ съпоставка съ християнската религия. Като чете човѣкъ неговитѣ сждения, не може да не се възхити отъ здравата логика и силната аргументация, съ която той умѣло и убедително разбива всички тезиси на комунизма. Съ не по-малка вещина въ своитѣ сждения за комунизма г. Копейкинъ отстоява и принципитѣ на християнската религия, която е най-голѣма гаранция за напредъка на човѣчеството и запазване на обществото. Божиятъ заповѣди, казва той, сж „велики доктрини“, „аксиоми“ и „основни положения“ на човѣшкото общезитие. Особено заповѣдта: „любите другъ друга“. Който отсѣгли отъ тѣхъ, той готви на свѣта най-голѣми бедствия. А тѣкмо това вършатъ комуниститѣ, като следватъ учението на Карлъ Маркса.

„Божиятъ заповѣди изловѣдваха римлянитѣ езичници, които създадоха римското право; тѣ бѣха и предъ очитѣ на атеистическата френска република... отъ тѣхъ произлиза цѣлия моралъ, всѣка нравственостъ“. Само съ службата на Божиятъ заповѣди обяснява г. К. напредъка на хората отъ полувѣрското състояние на пещерния периодъ до оная висота, която тѣ стигнаха въ началото на ХХ вѣктъ.

Комуниститѣ, като се обявяватъ противъ Бога и Неговитѣ заповѣди, рушатъ самитѣ основи на човѣшкия

напредъкъ. Тѣхниятъ девизъ е да се разруши всичко старо, та на негово мѣсто какво ще се създаде, това не е важно, — глупостъ, която човѣчеството изкупува съ голѣми жертви.

Ние сме много благодарни на г. К., който, като истинско чедо на Българската православна църква, прави достойна и умна защита на вѣрата. Подобна защита на православната вѣра срещу пристѣпнитѣ на комунисти и широки социалисти биха могли да направятъ и другитѣ буржоазни вестници, като откриятъ въ своитѣ колони отдѣли за религиозна просвѣта.

Родолюбивъ дългъ се налага на всички ни да запазимъ най-първо вѣрата, която е основа на нашия животъ и напредъкъ, а следъ това и атакуванитѣ отъ комуниститѣ устои на съвременната държава.

Нашето желание е, защитата на щабскапитанъ Копейкинъ предъ червения сждъ, която е помѣстена въ последнитѣ броеве на в. „Слово“, да се прочете отъ всички добри българи, които милѣятъ за истината и иматъ желание да познаятъ пакостния и безчовѣченъ комунизъмъ такъвъ, какъвто е, а не както ни го описватъ платенитѣ агенти на Москва въ своитѣ площадни речи.

Оправдано негодувание. Нѣкои вестници (вж. в. „Слово“, бр. 3184 отъ 31 м. м.) станаха отзвукъ на негодуванието въ обществото по поводъ възбраната на ученицитѣ да носятъ значки съ националния триколюборъ, наложена съ заповѣдъ отъ М-вото на народното просвѣщение. Споредъ както се съобщава, единствениятъ мотивъ за възбраната билъ да не се дразнѣли ученицитѣ-комунисти, на които било забранено да носятъ значката на комунизма. Негодуванието въ обществото произлиза отъ обстоятелството, че съ министерската възбрана, отъ една страна, се признава сжществуването на ученически комунистически групи въ училищата, отъ друга — тѣзи групи се оставятъ да вирѣятъ въ училищата и да развиватъ своята разрушителна дейность и най-сетне, отъ трета страна, ученицитѣ-комунисти се поставятъ на еднакво стѣпало съ ученицитѣ-националисти.

Общественитѣ слоеве недоумѣватъ, какъ е възможно да се признава отъ върховния просвѣтенъ институтъ сжществуването на комунистически ученически групи въ училищата безъ въ сжщото време да се взематъ мѣрки за тѣхното разтуряне; недоумѣватъ, защото на тѣзи комунистически групи се прави отстъпка, като се принажава националния триколюборъ, за да се избѣгнѣло дразненето имъ; недоумѣватъ, най-после, затова, че съ министерското нареждане се прави непростимо смѣшение между партийни и национални прояви въ училищата.

Наистина, повдигнатиятъ въпросъ е много сериозенъ и заслужава да бжде поставенъ на зрѣло обсжждане, което да има за резултатъ вдигането на възбраната. Нашата младежъ трѣбва да се възпитава въ духъ на родолюбие. Нейнитѣ гърди трѣбва да бждатъ украсени съ знака на националния триколюборъ, който въ всѣки моментъ ще ѝ напомва задълженията къмъ отечеството и народа. Този знакъ оказва най-силно родолюбиво въздействие върху младежа. Нашето училище е народно и само народностенъ духъ трѣбва да цари въ него. А ако има партийни влияния и групи въ него, М-вото на народното просвѣщение притежава всичката власть и сръдства за тѣхното изкореняване. За да се избѣгне всѣко партийно влияние въ училището, не е полезно, нито е достойно да се посѣга на сръдствата за възпитание въ народностенъ духъ на подрастващето поколение, едно отъ които е и носенето на гърдитѣ знака на националния триколюборъ.

Общественото негодувание, което намърсило изразъ въ нѣкои вѣстници, е оправдано. Заповѣдта за възбраната по отношение носенето знака на българския триколюръ отъ ученицитѣ трѣбва да се отиѣни. Това трѣбва да стане чакъ по-скоро, толкозъ повече, че има сведения, какво въ нѣкои училища сж ставали спрѣквания между учителитѣ-комунисти и учителитѣ националисти, при които националниятъ триколюръ е билъ предметъ на унизителни обсъждания, дали бива да се носи или не. Взетата мѣрка открива широко пжтъ за много повече недоразумѣния и неприятности, отколкото „дразненето“ на ученицитѣ-комунисти съ знака на триколюра.

Изъ печата.

Безсилие на изпълнителната власт. Убийствата, които отъ нѣколко години се извършватъ въ цѣлата страна, а най-вече въ столицата, напоследкъ твърде много зачестиха. Нѣма печатенъ органъ, който да не е писалъ за тѣхъ и да не ги е осъдилъ. Цѣлото обществено мнение въ България е покрусено и отвратено отъ туй кръвопролитие, което е срамъ за нашата държава. Всички отдавна бѣха обърнали погледи къмъ властта и съ нетърпение очакваха нейната дума и нейнитѣ мѣрки. Най-послед, тая властъ си каза думата. Миналата седмица председателтъ на Нар. събрание г. Малиновъ произнесе въ Камарата хубава речъ по тоя наболялъ въпросъ. Речъта бѣ изслушана съ бурни ржкоплѣскания отъ Народното представителство, и бѣ възхвалена отъ цѣлия нашъ печатъ.

„Миръ“ (отъ 27 януарий), като упоменава за общото възхищение отъ тая речъ, пише:

„Речемъ ли, обаче, да ѝ разкриемъ истинския смисълъ, една тѣжа не може да не обладае душата. Речъта на г. Малиновъ бѣше една проповѣдъ, бѣше единъ позивъ, една молба, отправена къмъ ония, които вършатъ убийствата. Нека не забравяме, че г. Малиновъ не е обикновенъ председателъ на Народното събрание, а е фактически шефъ на правителството, въ което той не участвува, само защото здравето му не позволява да се занимава съ черната работа на управлението и да понася изобщо тревога, свързана съ управлението. Неговата речъ не може да не бжде изразъ на онова, което мисли самото правителство — изпълнителната властъ на държавата.

Службата на изпълнителната властъ е една: тя не проповѣдва, не прави позиви, не моли, а изпълнява; взима всички мѣрки съ твърдостъ и безъ колебание, за да поддържа въ страната необходимия редъ, да обезпечи на държавата правилень развой. И когато тя, вмѣсто да действува, се явява въ ролята на просителъ, почне да моли и да проповѣдва моралъ, това показва едно, че тя се чувствува безсилна да изпълни своята сжщинска роля. . . . И когато се разрешава въпросътъ за безсилието, нѣма нужда печатътъ да сочи причинитѣ съ целъ да порицае едни или други. Когато се чувствува това безсилие отъ всички, когато то е продължавало при редъ правителства, безсмислено е да се дирятъ прави и криви, да се клейматъ едни или други съ агитационна целъ — за да се представятъ едни за добри, а други за лоши.

Знаменателното въ последната фаза на това безсилие е, че то се признава и отъ всички македонски организации; и тѣ вече вкупомъ протестираатъ противъ него. Въ нѣкои кржгове това се тълкува като чувство на безсилие въ самитѣ организации и желание правителството да простре покровителствена ржа надъ тѣхъ. Това правителството е длъжно да стори въ името на висшитѣ нацио-

нални идеали, ала при едно условие, че всички убийства трѣбва да престанатъ; злото трѣбва да се изкорени основно, безъ възможность то да се възстанови по какъвто и да било начинъ. Стане ли това, ще започне нова фаза, единъ подемъ при пълно единение и една планомерна работа въ отстояване правата и желанията на българското племе.

Да даде Господъ това да настане чакъ по-скоро!

„Македония“ (отъ 27 януарий), следъ като изтъква, че речъта на г. Малиновъ е била пропита съ едно дълбоко чувство на болка, и че стариятъ български държавникъ въ тая си речъ далъ изразъ на общото желание на всички добри българи да нѣма убийства, да не се пролива кръвта на българи отъ тѣхни сънародници, пише:

„Наистина, какво по-хубаво отъ туй да царува миръ и любовъ между всички синове на българската нация, която и безъ това толкова много страда отъ външни врагове? Въпрѣки туй, обаче, забележително хубавата речъ на стария държавникъ, произнесена отъ това високо мѣсто, бѣше твърде много пропита съ чувство и, бихме казали, съ наивность. А единъ държавникъ, единъ политикъ никога не бива да си затваря очитѣ предъ действителностьта подъ напора на чувството, колкото благородно и оправдано да е това чувство. Викътъ „стига убийства!“ не е достатъченъ, за да спреть убийствата, а речъта на г. Малиновъ бѣше едно красноречиво повторение на тоя тѣжесто постарящъ се викъ, който не дава никакви резултати. Нужно е да се потърси, да се види злото и да се изтръгне отъ корена

Какъ може да се твърди, какъ може да твърди председателтъ на българското Народно събрание, че въ тая страна нѣма предателство и предатели, когато въ столицата на тая страна падна убитъ председателтъ на Македонския националенъ комитетъ?

Въ своята речъ г. Малиновъ не прави никаква разлика между признатитѣ ратници на македонското освободително дѣло и тия, които ние сочимъ като измѣнници на това дѣло. Отъ висотата на своето мѣсто председателтъ на българското Народно събрание поставя на едно и сжщо ниво, на една и сжща подсждима скамейка и цѣла борческа Македония и прокълнатитѣ измѣнници на нейната воля, на нейната правда. Ние сме дълбоко убедени, че г. Малиновъ не прави това съзнателно. Като дава, обаче, по тоя начинъ изразъ на общата болка на всички добри българи — той сжщевременно прави и една сждбоносна грѣшка — фаталната грѣшка, въ която е увлѣчена частъ отъ обществото, която прави и голѣма частъ отъ българския печатъ, която прави и българската властъ въ своето безкрайно търпение къмъ кървавитѣ злодеяния на измѣнницитѣ“.

Седмиченъ прегледъ на събитията

Народното събрание, следъ разискваня, прие законопроектъ за ограничение престѣплениятъ и др. законопроекти. Разгледа интерпелацията на г. Н. Захариевъ за дѣлата на Б. З. Банка. М-ръ Гичевъ защити управителния съветъ на банката.

М-рътъ на финанситѣ е ималъ среща съ Н. В. Царя по финансовото положение на България.

Новиятъ м-ръ на Народното просвѣщение е ималъ среща съ представителитѣ на учителскитѣ организации.

Пристигналъ е отъ Германия г. Вите да води преговори за покупката на тютюни на компенсационни начала срещу държавни доставки.

Международният конгресъ на радикалски-
тъ партии ще стане въ София.

Въ Югославия продължават партиитѣ да се обособяватъ и взематъ гледища противни на диктатурата. Така бившитѣ радикали и демократи се обявили за федерация. За федерация се обявили отново и босненскитѣ мюсюлмани. Корошецъ е интерниранъ. Защитниците на диктатурата сж правили митинги за единството на Югославия. Положението се усложнява още и отъ изгледитѣ за разбирателство между Италия и Франция за смѣтка на Югославия. При срещата на ромънския кралъ съ кралъ Александра е уговорена постройката на мостъ на Дунава при Турно-Северинъ. Опитътъ на сърбитѣ да спечелятъ Ромъния за война срещу Италия и България не успѣлъ. Българскиятъ пълномощенъ мръ Кюсеивановъ е билъ приетъ отъ кралъ Александра и връчилъ акредитивитѣ си.

Въ Гърция сжщо така политическото положение се усложнява. Монархиститѣ водятъ агитация противъ президента на републиката Заимисъ между народа и войската. Венизелосъ пъкъ се готви за диктатура. Надъ западнитѣ гръцки брѣгове учебна италианска въздушна ескадра е правила упражнение, което обстоятелство ще предизвика гръцки протестъ. Въ Гърция има липса на храни. Въ Критъ имало гладъ. Нови земни трусове сж почувствувани въ Халкидика и нѣкои острови.

Въ ромънската централна поща е билъ разкритъ болшевишки шпионажъ. Извършени сж много арести.

Френскиятъ кабинетъ на Полъ Бонкуръ, който бѣ бламиранъ по финансови въпроси отъ парламента, подаде оставка. Радикалъ-социалистътъ Даладиѣ бѣ наговоренъ да образува кабинетъ. Такъвъ състави съ радикалъ-социалисти, поддържанъ отъ социалъ-демократи. Финансово Франция е зле — съ 15 милиарда фр. дефицитъ.

Въ Германия, следъ продължителни преговори между партиитѣ, главно хитлеристи, фонъ Шлайхеръ подаде оставка. Новиятъ кабинетъ се състави отъ Хитлеръ, съ участие на дойчнационали и др. дѣсни партии, фонъ Папенъ и фонъ Нойратъ. Противъ правителството ще сж социалисти, комунисти и др. лѣви партии. Хитлеръ е направилъ изявления, че ще управлява парламентарно. Нѣма да преследва партиитѣ и нѣма да измѣнява външната политика. Райхстагътъ ще изслуша на 7 т. м. декларацията на правителството.

Съветътъ при О. Н. отново ще почне обсъжданията по японо-китайския споръ, който отново рискува да се изрази въ нова японо-китайска война.

Комисията по разоржаването е почнала обсъждане въпроса за санкциитѣ срещу химическата и бактериологическа войни.

Америка взема мѣрки за премахване кризата, като се отпуснатъ резервитѣ, за да навлѣзатъ въ стопанството. Формъ закрива фабрицитѣ. Свиква се конференцията за дълговетѣ презъ мартъ. Америка се готви да даде общъ моториумъ за военнитѣ дългове.

■ **Комунистическиятъ моралъ**, отъ Б. п. Стои-
меновъ, София, 1932г., стр. 103. Цена 20 лева.
Следъ хубавитѣ две брошури — *Комунистическо
безбожие и Болшевишката противорелигиозна
борба*, г. Б. п. Стоименовъ е написалъ и издалъ трета
навременна и хубава брошура подъ надсловъ *Комуни-
стическиятъ моралъ*. Тя се състои отъ шестъ глави.

1. *Комунистическиятъ моралъ е моралъ на
насилието. Системата на комунистическия мо-
ралъ*. Известно е на всички, че болшевишкиятъ строй въ
Русия се крепи не на народното довѣрие и любовъ, а
главно на терора, шпионажа и диктатурата. Съ факти и
данни, почерпени изъ болшевишки официални източници,
авторътъ доказва, че на комуниститѣ сж чужди нашитѣ
понятия за „добро“ и „зло“. За тѣхъ, споредъ Ленина,
„морално е всичко онова, което служи на революцията,
а неморално онова, което е противъ нея. Тукъ е издиг-
натъ въ догма моралътъ на насилието и егоизма. Кому-
нистическиятъ моралъ се състои въ убиване и унищожа-
ване неприятелитѣ на революцията, а пролетарската
държава е една машина за потискане на буржоазията
чрезъ пролетариата. За унижаване и доубиване на непри-
ятелитѣ на революцията бѣ създадена Чеката. Тя е най-
страшната до сега терористическа организация въ историята.
Ужаситѣ на инквизицията бледнятъ предъ милионитѣ без-
смислени убийства на люде, разстреляни, безъ да сж извър-
шили престѣпления и безъ всѣкакъвъ съдъ, само за това,
че били „буржоа“.

Комунистическиятъ тероръ е насоченъ не само срещу
„буржоата“ и некомуниститѣ. Негова жертва станаха и
най-първитѣ вождове и идеолози на комунистическата
революция — Левъ Троцки, Зиновиевъ, Каменевъ, Кръстю
Раковски и др., които не бѣха съгласни съ тактиката на
Сталина и си бѣха позволили дързостта да я критикуватъ.
Терорътъ и диктатурата отричатъ свободата. Тежко и горко
на оня човѣкъ и народъ, когато самъ си наложи ярема
на болшевишката диктатура, която унижава, обезличава и
унищожава духовно и физически човѣка.

2) *Религията въ съветска Русия*. Комунисти-
ческиятъ тероръ е насоченъ главно срещу религията и
нейнитѣ служители. Комунизъмътъ по принципъ е атеис-
тиченъ. Той отрича религията. Счита я за инструментъ на
невежеството и крепитель на капиталистическия строй.
Комунизъмътъ и вѣрата въ Бога сж несъвмѣстими. Рели-
гията и комунизъмътъ сж две враждебни една на друга
сили, два свѣта, които се намиратъ въ непримирима борба.
Христосъ проповѣдва любовъ и милосърдие къмъ ближ-
нитѣ, което противоречи на комунистическиятъ принципи.
Религията се стреми да примири враждуващитѣ класи, а
комунизъмътъ, защитавайки само работническата класа,
гледа да разпадва класовитѣ борби. Религията препрѣчва
пътя на комунизма къмъ човѣка, а главно къмъ децата.
Поради тая причина комунизъмътъ е обявилъ на Църквата
люта и кървава война. Религиознитѣ общества и групи
отъ вѣрващи не се ползватъ съ правото на юридическа
личностъ. Тѣ нѣматъ право да притежаватъ каквато и да
било собственостъ. Даже църквитѣ, въ които още се из-
вършва богослужение, даватъ се на християнитѣ въ аренда.
Съветската държава, съ всичката си властъ и сръдства,

е въ активна служба на невѣрието и богоотрицанието.

Но особено тежко е положението на църковните свещенослужители. Тѣ сж обложени съ непоносими данѣци и сж лишени отъ продоволствени карти. Свещеникътъ днесъ въ Русия е синонимъ на вреденъ човѣкъ и врагъ на народа, който следва да бжде унищоженъ. И за да бжде нѣкой свещеникъ, трѣбва да има себеотрицанието и силната вѣра на ап. Павла. Свещеническото служение тамъ е единъ великъ мъченически подвигъ. Десетки хиляди архиереи, свещеници, монаси и християни сж запечатали своята вѣра съ собствената си кръвъ. Покойниятъ Лондонски руски епископъ Николай пише, че човѣшкото слово е безсилно да изобрази и разкаже всички ужасъ на извършенитѣ престѣпления и звѣрства надъ „всички ония, които искатъ да живѣятъ благочестиво въ Христа Исуса“ (2 Тим. 3, 12).

3. *Отношенията между половетъ; жената и семейството отъ гледище на комунистическия моралъ.* Крайната целъ на комунистическия моралъ е да създаде „новъ човѣкъ“, който да бжде освободенъ отъ „предрасждѣцитѣ“ на религиозния моралъ. Тоя новъ „човѣкъ“ нѣма да изповѣдва никаква религия, ще бжде безъ всѣкакви семейни задължения, нѣма да има никаква частна собственостъ и инициатива и ще бжде безъ отечество и родина. Той ще се роди чрезъ разрушаване на днешното буржоазно семейство, което почивало на религиозни предрасждѣци. Многоженството и многомжството въ Свѣтска Русия сж едно обикновено явление. Сключването и разтрогането на бракове е единъ видъ „браченъ спортъ“. Развратътъ срѣдъ младежта е сигналъ до страшни размѣри. И ние питаме — какво стана съ любовта въ Русия, така чисто и поетично възпѣта отъ рускитѣ класици Лермонтовъ, Пушкинъ, Надсонъ, Тургеневъ и др.? Комуниститѣ не признаватъ любовта. На брака тѣ гледатъ като „да изпие човѣкъ чаша вода“. Тая теория за „чашата вода“ е цѣлъ атентатъ срещу здравината на семейството и устоитѣ на обществото. Тамъ, дето нѣма любовъ, не може да има и истински бракъ. Едничка любовта е, която отличава човѣка отъ животното. Само тя е способна да принася плътта въ жертва за щастието на любимия. Такава любовъ дири не само плътта, но търси и духовни богатства, отличава човѣка отъ животното и служи за незгубима основа на семейството и обществото.

4. *Моралътъ на комунистическата партия.* Комунистическата властъ държи въ рцетѣ си цѣлата държавна властъ. Държавата, това е комунистическата партия. До държавната трапеца може да се отиде само чрезъ партията. Право на служба и на сжществуване иматъ само членоветѣ на партията. Всички ония, които не сж въ нейнитѣ редове, трѣбва да бждатъ тъпчени и унищожени. Тая казйонна привилегия за членоветѣ на комунистическата партия създава у последнитѣ особена идеология и моралъ, смѣтайки, че партийната принадлежностъ може да търпи и покрива всѣкакви тѣхни провинения и престѣпления. Свѣтската преса публично изнася, че комуниститѣ-работници се държатъ по-лошо отъ другитѣ работници. Тѣ сж рушветчи и насилници; пияни спятъ около машинитѣ; пушатъ презъ работното време; крадатъ и злоупотрѣбаватъ. Тѣй че, комунистическата партия е създавала една партийна бюрокрация, която, поради невежество и недобросъвестностъ, малко работи, но здраво държи своитѣ топли мѣста въ управлението.

5. *Моралътъ на комунистическото чиновничество.* Какъвто е морала на комунистическата партия, такъвъ е и на свѣтското чиновничество, което се вербува изключително отъ членове на тая партия. Въ канцелариитѣ цари пълненъ бюрократизъмъ и хаосъ. Има около 4,596,000

чиновници, но въ учрежденията се върши безполезна и малко работа, защото свѣтскиятъ апаратъ е комплициранъ и трудно подвиженъ. Навсѣкжде, въ всички учреждения, работата протича формално и механично. Работата се заключава главно въ писане на километрически доклади. За тия доклади Ленинъ казва: „пише се, за да не се чете, подписва се, безъ да е четено; пише се много, за да се мисли малко“. . . Въ учрежденията цари пълна дезорганизация. Никой чиновникъ не знае какви сж неговитѣ права и задължения, за какво е той годенъ и какво не трѣбва да прави. Причината за тоя хаосъ е самото чиновничество, което нѣма образование и култура. А едно неподготвено и некултурно чиновничество не може никога да бжде добъръ строителъ на държава и култура. Свѣтското чиновничество е тъмно, надудо, самодоволно и егоистично. Самъ Ленинъ казва, че комунизъмътъ има трима неприятели: комунистическата тъмнота, неграмотността и подкупничеството. А Ярославски, единъ отъ идеолозитѣ на комунизма, пише „... що е, собственно, свѣтската властъ? — пияници, развратници, насилници, крадци, разбойници. . .“

Ето, това е портретътъ на „новия човѣкъ“, когото създава болшевишката доктрина. . . Който има очи, нека добре да го види и разгледа.

6. *Свѣтската литература.* Диктатурата изключва свободата. А тамъ, дето нѣма свобода, нѣма и инициатива, творчество и прогресъ. За свободния творчески полетъ на единъ писателъ е нужна свобода. Той не може да твори по заповѣдъ и да излива своето творчество въ поржчани форми и калѣпи. А свободата на пресата и на поетическото творчество въ Русия сж нѣща престѣпни отъ гледището на комунистическата диктатура. Литературата има тамъ чисто класовъ характеръ. Затова и по-известнитѣ руски писатели, учени и художници, като Немировичъ Данченко, Балмонтъ, Амфитеатровъ, Купринъ, Бердяевъ, Бунинъ, Чириковъ и др., предпочетоха свободата въ чужбина предъ робството въ своята собствена родина. Други пъкъ, като Ал. Блокъ, Гумилевъ, Есенинъ, Андрей Собилий, Валери Брюсовъ, предпочетоха смъртта, отколкото да принесатъ въ жертва своята съвестъ и свобода предъ ненаситния комунистически молюхъ. Намѣриха се, обаче, и такива писатели, като Даниловъ, Дамянъ Бедни, Пилнякъ и др., които, поради слаба воля и неблагоприятни материални условия, станаха проводници на болшевишкия варваризъмъ. Обаче, новото комунистическо литературно производство нѣма никаква художествена стойностъ и не се харесва на маситѣ. Отъ него лѣха омраза, ненавистъ и диханието на смъртта. . .

Въ своята прекрасна брошура г. Б. п. Стоименовъ е нарисувалъ една жива картина на комунистическия моралъ: въ областта на политическитѣ и граждански свободи — тероръ; въ областта на брака и отношенията на половетѣ — форменъ развратъ; въ живота на комунистическата партия — пълна деморализация; въ административния свѣтски апаратъ — бюрократизъмъ и корупция; въ свѣтската литература — тероръ върху свободата на писателя.

Брошурата „Комунистическия моралъ“ е написана на чистъ и цвѣтистъ бѣл арски езикъ. Чете се съ увлечение. Най-горещо я препоръчваме на всички наши абонати и четци, а най-вече на ония заблудени българи, които мислятъ, че болшевизъмътъ ще обнови човѣчеството и ще установи по-добъръ редъ на нѣщата въ свѣта.

Мат. П-въ.

Въпроси и отговори.

Въпросъ. Отъ где мога да си набавя житията на светиитъ за презъ цѣлата година?

Отговоръ. „Житията на светиитъ“ сж издание на Софийското свещеническо братство, площадь „св. Недѣля“, № 3. Прочее, къмъ него ще се отнесешъ.

Въпросъ. Премѣстенъ съмъ отъ Пловдивската епархия за свещеникъ въ Софийската. Отъ първата епархия у мене останаха ценни книжа (свидетелства за позволително за вѣнчание и св ва за вѣнчание). Мога ли да ги употрѣбя въ новото си мѣстослужение? Платилъ съмъ ги.

Отговоръ. Спокойно можешъ, защото тия формуляри сж издадени отъ Св. Синодъ общи за всички епархии и свещеници.

Въпросъ. При четене на Апостола, нужно ли е да се казва, подиръ „и духови твоему“: „прокименъ гласъ 8 или 4“ и пр.? Споредъ мене, това е излишно.

Отговоръ. Въ древни времена, когато всички християни пѣли въ църква, прокименитъ сжщо се пѣли. Тогава е имало значение да се знае какъвъ гласъ има прокименътъ, за да нагодятъ мелодията. Днесъ тая работа вършатъ хороветъ: дето пѣе хоръ, пѣе се и прокименътъ. Следователно, нужно е да се казва „прокименъ гласъ 3“. Ако имашъ въ църквата си хоръ, накарай го да научи да пѣе поне недѣлнитъ прокимни! Па не забравяй, че има и християни, които знаятъ текстовеѣ на разнитъ гласови прокимни.

Въпросъ. Бива ли да се чете „молитва по виегда родити женъ отроча“ на жена, която живѣе внебрачно съ мжжа си и е родила?

Отговоръ. Не можешъ да я лишишъ отъ тази молитва, докато не ти запреги Епархийскитъ духовенъ съветъ съ специално за нея решение.

Въпросъ. Бива ли да се прочете на сжщата и четиридесетна молитва?

Отговоръ. Отговорътъ е сжщиятъ.

Въпросъ. Бива ли да се чете очистителна молитва надъ умрѣла родилка? Азъ никога не съмъ челъ, въпрѣки настояването на нѣкои стари жени. Но, за да искатъ бабитъ такова нѣщо, трѣба да сж запомнили отъ нѣкои стари наши предшественици. Прочее, недоумяваме какъ да постъпваме.

Отговоръ. Не бива, защото не можешъ да се молишъ за „очищение и възставление отъ одра болезненнаго“ на умрѣла жена (Ц. В., 1888, 19 и „Настоящая книга“, стр. 863).

Въпросъ. При църква съ двама или повече свещеници, само председателътъ на черковното настоятелство ли е длъженъ да се грижи за църковното благочиние, чистотата, реда, библиотеката, архивата и благосъстоянието на храма, или и другитъ съслужители сж длъжни еднакво и сж на равно отговорни?

Отговоръ. Чл. 142, п. 4 отъ Екзархийския Уставъ гласи: „Енорийскитъ свещеници иматъ следующитъ права и длъжности: (п. 4) да бдятъ за чистотата и благолепието на храмоветъ, както и за доброто състояние на одеждитъ, книгитъ и другитъ църковни утвари“. Следователно, за изброенитъ нѣща сж длъжни да се грижатъ всички енорийски свещеници, служащи при храма, а не само председателътъ на настоятелството.

Колкото пъкъ се отнася до благосъстоянието на храма, за него трѣба да се грижи главно църковното настоятелство, а за архивата — председателътъ на сжщото.

Свещеноикономъ
Ат. П. Маджаровъ.

I. У насъ.

Рождениятъ день на Н. В. Царя. По изричното желание на Н. В. Царя, рожденниятъ Му день бѣ отпразнуванъ на 30 януаррй т. г. много скромно. Въ всички църкви въ Царството сж били отслужени благодарственни молебени.

По тоя случай въ храма „св. Александъръ Невски“ бѣ отслуженъ въ 11 часа пр. обѣдъ тържественъ молебенъ отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия архимандрититъ Йосифъ и Кирилъ и многобройно духовенство. Присѣдствуваха г. г. министритъ, начело съ министъръ-председателя г. Н. Мушановъ, бюрото на Народното събрание, дипломатическото тѣло, секретарьтъ на Св. Синодъ — Негово Преосвещенство Стобийскитъ епископъ Борисъ, кметътъ г. Б. Начевъ, генералитетътъ, официални лица и много граждани.

Следъ молебена военниятъ министъръ г. ген. Кисъвъвъ поздрави съ празника строенитъ на площада предъ храма войскови части.

Негово Високопреосвещенство намѣстникъ председателътъ на Св. Синодъ Видинскитъ Митрополитъ Неофитъ най-сърдечно благодари на всички свои приятели и почитатели, които сж го поздравили писмено или телеграфно по случай именния му день, на 3-й того, и вседушевно имъ молитвува крѣпко здраве и всѣко благополучие.

Негово Високопреосвещенство св. Неврокопскитъ митрополитъ г. Макарий благодари най-сърдечно на всички свои близки и познати, които сж го поздравили по случай именния му день — 1 февруарий т. г. — и отъ своя страна вседушевно имъ молитвува отъ Бога здраве и всичко най добро.

Нови височайши дарения. По случай рождението на Нейно Царско Височество Княгиня Мария Луиза, Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата сж направили следнитъ нови дарения: за беднитъ семейства въ гр. Пловдивъ — 30,000 лв. и 50 тона вжглища, които да бждатъ раздадени отъ общината; за беднитъ семейства въ гр. Търново — 20,000 лв.; за новостроящата се църква въ Василико — 5,000 лв.; за училищната сграда въ Ахтополъ — 5,000 лв.; за беднитъ деца въ Мастанлийски и Пашмаклийски окръжи — 40,000 лв. които ще се раздадатъ чрезъ съответнитъ комитети при Съюза за закрила на децата. Въ София, освенъ подаренитъ 200 тона вжглища, Т. В. Царьтъ и Царицата сж изпратили на общината и сумата 100,000 лв. за раздаване на крайно беднитъ семейства.

80-годишнината на проф. С. С. Бобчевъ. На 2 т. м. г. професоръ С. С. Бобчевъ отпразнува въ тѣсенъ домашенъ кръгъ своя 80-ти рожденъ день. Презъ своя 80-годишенъ животъ маститиятъ професоръ е оставилъ дълбоки следи въ нашия общественъ и културенъ животъ като публицистъ, ученъ и политико-общественъ дѣецъ.

Щастливият юбиларъ е получилъ многобройни при ветствия отъ цѣлото Царство. Той е билъ поздравенъ лично и отъ името на Св. Синодъ отъ Негово Преосвещество св. Стобийския епископъ Борисъ, секретаръ на Св. Синодъ.

Редакцията на „Църковенъ вестникъ“ сѣщо така сърдечно поздравява многоуважаемия г. проф. С. С. Бобчевъ съ 80-тия му рожденъ день и вседушевно моли Всеподателя Бога да му дарува добро здраве и сили, та да може да продължи съ още по-голяма ревностъ своята научна и обществена дейностъ въ служба на Църква, народъ и отечество.

Отличени съ офикия свещенослужители. Св. Синодъ е далъ благословение да бждатъ отличени съ офикия „протонерей“, за многогодишна и усърдна пастирска дейностъ, следнитъ свещенослужители:

1) Свещеникъ Петъръ Теневъ отъ гр. Казанлъкъ.

2) Свещеникъ Христо Бахчевански отъ Неврокопска епархия.

† **Свещеникъ Ив. П. Молловъ.** На 24 януарий т. г. почина скоропостижно въ столицата свещеникъ Иванъ П. Молловъ, бившъ свещенослужителъ и архиерейски намѣстникъ въ гр. Провадия, а отъ четири години дѣловодителъ и администраторъ на в. „Пастирско дѣло“. Опѣлото му се извърши въ църквата „Св. Седмочисленици“ отъ Негово Преосвещество св. Стобийския епископъ Борисъ, въ съслужение съ нѣколко свещеници и дяконъ.

Богъ да го прости! Вѣчна му паметъ!

Благодарностъ. Св. Софийска Митрополия и църковнитъ настоятелства въ София изказватъ отъ свое име и отъ името на беднитъ и нуждаещитъ се сърдечна благодарностъ къмъ Тѣхни Величества Царя и Царицата, заедо благоволиха да подарятъ двеста (200) тона жглица, които сж раздадени чрезъ енорийскитъ църкви.

Бюджетопроектитъ на църковнитъ учреждения. Св. Синодъ е приканилъ съ окръжно Епархийскитъ началства да представятъ най-късно до 1 мартъ т. г. бюджетопроектитъ на Епархийскитъ Духовни Съвети, на фондовете при Митрополититъ и на епархийскитъ свѣщюливници.

Одобрени кандидатури за свещеници. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритъ на следнитъ кандидати за свещеници:

1) Генади Марковъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Калотинци, Годечко. 2) Минчо Ивановъ Кировъ, кандидатъ за свещеникъ въ Сливенска епархия. 3) Йорданъ Г. Дойчевъ — за дяконъ по църковната администрация. 4) Стефанъ Димитровъ — въ с. Ново-село, Троянско. 5) Минко Т. Сираковъ — въ с. Гозници, Троянско.

Шесто поклонение въ [Св. Гора урежда за Великденъ Христофоръ Мариновъ, студентъ отъ Богословския факултетъ. Безплатни упжтвания могатъ да се получатъ на адресъ: площадь „Св. Недѣла“ №19, София.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. По случай новата година атинскитъ архиепископъ Христомъ отправилъ къмъ населението въ страната послание, въ което се изтъква, че и Гърция понасяла последицитъ отъ свѣтовната криза и била изложена на сжщата обща опасностъ, толкова повече че носителитъ на превратни идеи искали да се възползуватъ отъ тази криза, която главно била религиозна и морална. Животътъ на гръцкото общество, казва се въ посланието, промѣни физиономията си: порнографични публикации свободно циркулиратъ между младежта, безнравственитъ

зрелища на театри и кинематографи, смѣсенитъ бани, обожаването на материята и сладострастието днесъ се развиватъ свободно и по градове и по села. Невинниятъ и чистиятъ гръцки организъмъ се изтощава и се води къмъ катастрофа. Броятъ на безработнитъ въ Гърция е 150,000 души. Положението отъ день на день става по-страшно. Не трѣбва, обаче, да се отчайваме, а да се стремимъ да срутимъ новитъ кумири. Нека животворниятъ лѣхъ на вѣрата и нейната божествена сила стоплятъ душитъ и сърдцата ни и нека се върнемъ къмъ Христа, защото това ще има за резултатъ незабавното оздравѣване на душата и изчезването на всички прояви на израждането. Моралното възпитание на децата се пренебрѣва, а Законъ Божий или не съществува въ програмата на училищата, или е застѣпенъ много слабо. Трѣбва всички да се убедимъ, че обществениятъ корабъ, който се бори съ страшнитъ бури на кризата, може да има единствено спасителна котва религията и морала. Голѣмо значение има и опасна е само моралната криза. Който излѣзе победителъ въ моралната криза, той ще победи и материалната“.

— Споредъ „Еклизиа“, атинската архиепископия по случай коледнитъ празници раздала на беднитъ 145,000 др. въ бюрото на канцелариитъ си и 800,000 др. чрезъ енорийскитъ благотворителни каси.

— Св. Синодъ отправилъ писмо до дирекцията на гръцкитъ държавни желѣзници, съ което иска да се позволи занапредъ и на митрополититъ въ Гърция да пжтуватъ свободно и вѣнъ отъ предѣлитъ на епархиитъ си, както това става и за депутатитъ и сенаторитъ.

Православна църква въ Япония. Известно е, че, благодарение на особенитъ грижи, които сж положили и продължаватъ да полагатъ въ Япония самотвержени руски православни мисионери, въ предѣлитъ на тази държава отглавна съществува една много добре организирана православна църква, начело на която сега стои митрополитъ Сергей. Броятъ на православнитъ въ Япония сега наминава цифрата 150,000 души. Неотдавна атинскитъ митрополитъ Христомъ билъ помоленъ отъ православната църква въ Япония да й изпрати нѣкоя художествено изработена св. икона. Митрополитъ Христомъ се отзовалъ благосклонно къмъ молбата и изпратилъ като даръ художествено изработена св. икона на ап. Павла. Шефътъ на православната църква въ Япония съ едно свое писмо, отправено до атинския Христомъ и получено тѣзи дни презъ Сибиръ въ Атина, поздравявалъ шефа на Еладската църква съ свѣтлихъ празници и му изказвалъ благодарността на православната църква въ Япония за сжкия даръ. Иконата била изложена въ православния храмъ въ Токио и предизвиквала благочестие и почитъ у православнитъ японци.

Свещената година. Известно е, че папата обяви 1933 година за свещена, понеже презъ тази година се навършватъ цѣли деветнадесетъ вѣка отъ смъртта на Господа нашего Исуса Христа, та да може това радостно и спасително събитие да се празнува специално отъ цѣлия християнски свѣтъ. Лондонскитъ в. „Църковенъ Таймсъ“, коментирайки на уводно мѣсто тази папска инициатива, изказва мнение, че това събитие би могло да се счете като единъ много важенъ удобенъ случай за едно всерхристиянско сътрудничество. Изкупителното дѣло на Спасителя съставлява най-важното и най-страшното събитие на човѣшката история. Фактъ е отъ друга страна, че празнуването на стогодишнини стана много популярно, а често пжти то служи и за вънасяне известна радостъ, успокоение и засилване на човѣшкитъ души. Никое отъ събитията, станали преди

Христа или пъкъ станалитѣ следъ Него, не могатъ нито да се доближатъ дори до неговото голѣмо значение и важностъ. Ако се вземе подъ внимание още, че нѣкои отъ такивато юбилеи сж станали вече обикновени, изтъркани и безъ значение, едно празнуване на събитие, каквото представлява избавлението на човѣчеството отъ грѣха, проклятието и смъртта, се явява като единъ прекрасенъ и твърде удобенъ случай за цѣлия християнски свѣтъ да отправи специални благодарности къмъ пострадалия за насъ и нашето спасение Богочовѣкъ, Който чрезъ страданието Си ни даде примѣръ за любовъ и снизхождение къмъ човѣчеството. Ръководимъ отъ такива мисли, лондонскиятъ „Църковенъ Таимсъ“ въ уводна статия подчертава тази важна и сжщественна мисль. По нататкъ сжщиятъ вестникъ, взимайки подъ съображение, че още не може да стане дума за едно общо и съвмѣстно сътрудничество съ римо-католическата църква, намира за целесъобразно да приканва кентерберийския архиепископъ, сподѣляйки идеята на римския папа, да покани къмъ сътрудничество старокалендарцитѣ, съ които напоследкъ се постигнало общение по отношение къмъ таинствата съ англиканската църква и да отправи една енциклика за отпразнуване на това важно християнско събитие, безъ да се смѣтне това подражаване на инициативата на папата за подценяване престижа и достоинството на английския първоиерархъ.

Сръбската църква. Св. Синодъ на Сръбската църква е решилъ — *Гласникъ*, органъ на сръбската патриаршия, отъ 1 януарий 1933 год. да стане задължителенъ за всички енории, църковни общини и манастири.

— **Годишникъ-календаръ.** По решение на Св. Синодъ е издаденъ „Годишникъ-календаръ на Сръбската патриаршия за 1933 година“, задължителенъ за всички свещеници, църкви и църковни учреждения. Всѣки енорийски свещеникъ е длъженъ да разпространи най-малко 10 календара. Екземплярътъ струва 25 динара. Приходътъ отъ тоя *Годишникъ-календаръ* за 1933 година е за издигане храмъ на св. Сава въ Българдъ.

— **Рождественски послания.** Освенъ посланията, които Негова Светостъ патриархъ Варнава е изпратилъ за Рождество Христово до всички чедра на Сръбската православна църква, такива послания за Рождественскитѣ празници сж изпратили до своето паство и всички сръбски епархийски архиереи. „Гласникъ“, органъ на Сръбската патриаршия, дава накратко съдържанието на всички тия послания.

Църковно Настоятелство на храма „Св. Великомъченикъ Георги“ — Русе

Обявление № 4

Църковното настоятелство при храма „Св. Великомъченикъ Георги“ — гр. Русе, известява на интересуващитѣ се, че новообразуваната трета енория при сжщия храмъ, състояща се отъ 403 къщи и 507 вѣнчила е вакантна.

Кандидатитѣ трѣбва да иматъ най-малко завършено семинарско образование.

Желающитѣ да я заематъ да подадатъ заявление съ нужнитѣ документи до Св. Доростоло-Червенска Митрополия и да се явятъ на пѣне и проповѣдь въ храма, гр. Русе 12 януарий 1933 год.

Председателъ: *Свещ. Сава Димитровъ.*
1—2743—3

Църковно настоятелство при храма „св. Ив. Предтеча“ — Казанлъкъ.

Обявление № 1.

Църковното настоятелство при храма „св. Иоанъ Предтеча“ въ гр. Казанлъкъ известява на интересуващитѣ се, че втората енория при сжщия храмъ е вакантна.

Предпочитатъ се кандидати съ висше богословско образование и впоследствие ржкоположени.

Желаещитѣ да я заематъ въ едномесеченъ срокъ на подадатъ заявление съ нужнитѣ документи въ св. Старо-Загорска митрополия и се явятъ въ храма на пѣне, проповѣдь и опознаване.

гр. Казанлъкъ, 2 януарий 1933 година.

Отъ настоятелството.
1—2741—1.

ИСКАЙТЕ
БЕЗПЛАТНИ УПЪТВАНИЯ

ЗА ИЕРУСАЛИМЪ
ХАДЖИЛЪКА
11 то
ПЪТУВАНЕ
ЗА ВЕЛИКЪДЕНЪ
1933 г.
УРЕЖДА
ИРЪДАВЪ МИХАЙЛОВЪ

БЮРО „БАЛКАНЪ„ СОФИЯ

ЕКЪ ИОСИФЪ 35. ТЕЛ. 5357.

Обявление № 54.

Настоятелството на храма „св. Ив. Рилски“ въ гр. Пловдивъ известява на интересуващитѣ се, че третата енория при сжщия храмъ, състояща се отъ 700 семейства, е вакантна.

Кандидатитѣ трѣбва да иматъ висше богословско или най-малко семинарско образование.

Желаещитѣ да я заематъ, въ 45-дневенъ срокъ отъ публикуването на обявлението въ Църковенъ вестникъ, да се явятъ въ храма на пѣне, проповѣдь и опознаване.

Документитѣ се подаватъ въ св. Пловдивската митрополия.

гр. Пловдивъ, 23 декември 1932 год.

Отъ настоятелството.

2—2737—3

КАМБАНИ ЦЪРКОВНИ, УЧИЛИЩНИ И СВЕЩНИЦИ

Първокачествени съ гарантирани гласове и на изплащане при първостепенитѣ дипломирани столични камбаннлеяри

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове

ул. Хубава-Грозданка № 4
София

Цени. намалени

1—2746—1